

av Ulf Sandmark

10 januari 2010

I ett dramatiskt beslut vägrade den [presidenten Olafur Ragnar Grimsson](#) låta isländska folket betala 40 miljarder kr till bankernas spekulationsförluster utan att låta folket rösta om det. Skulden som Island var på väg att ta på sig motsvarade en tredjedel av BNP och ca 140.000 kr per person. Det blir en extra halv miljon kr per fyrapersonersfamilj. En sådan skuld med 5,5 procents ränta skulle börja driva familjer att i ännu högre antal lämna ön och sätta de kvarvarande i ännu större skuld, så att till slut hela landet skulle krossas genom avfolkning. En namninsamling med kravet på en folkomröstning samlade snabbt ihop mer än 62.000 namn, vilket motsvarar en fjärdedel av dem som får rösta. Den enorma folkliga proteströrelsen gjorde det möjligt för presidenten att gå emot hela det Brittiska imperiet och det globala finanssystemet.

- Detta är en mycket större andel av väljarna än vad som krävs [för en folkomröstning] än vad som krävts i uttalanden och förslag från de politiska partierna, sa han och fortsatte. Opinionsmätningar visar att en överväldigande majoritet i nationen har samma åsikt. Dessutom visar, uttalanden i Alltinget och appeller som presidenten mottagit från enskilda parlamentsmedlemmar att majoriteten av ledamöterna är för en sådan folkomröstning...

- Det är en hörnsten i den isländska republikens grundlag att folket är den högsta domaren för lagarna. I den konstitution, som bestämdes när republiken grundades 1944, och som bekräftades i en folkomröstning med stöd av 90 procent av nationen, överfördes makten som tidigare hade vilat hos alltinget och kungen till folket. Det är sålunda Republikens presidents ansvar att tillförsäkra att nationen kan utöva denna rättighet.

Tvärtemot vad finanssystemet och deras påskyndare ville, skall nu folket tillåtas rösta den 20, 27 februari eller 6 mars om skuldavtalet. Det man kommer att rösta ja eller nej till, är lagen som Alltinget antog den 30 december, inkluderande alla de förändringar som dikterats av de brittiska och holländska regeringarna, vilka i eliminerade alla de skyddsvillkor Alltinget den 28 augusti hade enats om att ha i ett avtal för att reglera skulden. Om det blir nej i folkomröstningen kommer den gamla lagen med enbart de isländska villkoren att gälla.

Varför islänningarna protesterar

En ledare för proteströrelsen InDefence.is vid namn Olafur Eliasson, sa till EIRNS direkt efter presidentbeslutet, att redan den gamla lagen är en stor börda för Island. Hans organisation har byggts upp i protest mot att Brittiska regeringen år 2008 tog till en terroristlag för att beslagta de engelska tillgångarna i de isländska bankerna. Efter att man protesterat mot att brittiska regeringen kallat alla islänningar för "terrorister", och fällt den gamla regeringen, började InDefence protesterar mot att isländska folket skall ta ansvar för insättningarna i de holländska och brittiska filialbankerna till Icesave, en dotterbank till den kokursade isländska banken Landsbanki, pengar som aldrig investerats på Island utan bara använts till spekulation utomlands.

Normalt ger varje land en insättargaranti för sina medborgares insättningar i banker som tillåts verka i det landet. Denna gång avkrävdes Islands skattebetalare garantiansvaret för 320.000 insättare i Holland och Storbritannien, lika många som hela isländska befolkningen. Eftersom Island inte har pengar till detta, erbjöd Hollands och Storbritanniens regeringar att betala insättargarantin till sina respektive medborgare, mot att Island tar på sig lån till respektive regering motsvarande dessa insättargarantier. Island "erbjöds" därför att ta på sig en skuld på 40 miljarder kr, motsvarande en tredjedel av BNP, de aldrig kommer att se röken av. Efter

mycket hårda påtryckningar gick det isländska Alltinget den 28 augusti med på att anta dessa lån, men bara betala i en takt som man ansåg sig ha råd med utan att riskera landets överlevnad och självständighet. Först och främst lade man ett tak på den årliga skuldbetalningen vid 6 procent av BNP:s tillväxten utöver vad den var 2008 före krisen, dvs utan tillväxt skulle ingen betalning kunna göras. Om skulden inte var betald efter 15 år (2024 skulle resten skrivas av. Dessutom slog man fast att Island inte skulle släppa kontrollen över sina naturresurser och om andra länder i den fortsatta utvecklingen av krisen inte betalade insättningar för andra länders folk, skulle Island ha rätten att ensidigt säga upp avtalet.

Storbritannien och Holland vägrade ge några lån på dessa isländska villkor och krävde ändringar för att ta bort det mesta av dem. Alltinget godkände dessa ändringar i ett nytt beslut den 30 december med mycket knapp övertikt - 33 röster mot 30. Ändringarna, som finns att läsa [på engelska på Alltinget hemsida](#), innebar att Island skulle betala hela räntan på lånen (5,5 procent) varje år vilket motsvarar hälften av Islands årliga kostnad för sjukvård. Visserligen skulle taket på betalningen av amorteringarna behållas, men räntan som är det värsta läggs alltså utanför och amorteringarna skall i gengäld fortsätta efter 15-årsgränsen tills de är betalda till fullo, som en Versailles-skuld. Det är detta avtal Island skall folkomrösta om den 20 februari. InDefence uppmanar alla andra länder att stöda Islands rätt att säga nej till detta slaveri i generationer.

Det angloholländska monetära systemet kräver blod

De skandinaviska länderna och Polen har erbjudit lån som ingår i IMF lånepaket till Island. De borde kräva att IMF betalar ut lånen, och eftersom IMF visar tecken på att stöda den anglo-holländska politiken, omedelbart direkt ge Island lånen. Island behöver reserver i utländsk valuta för att garantera sina betalningar i för livsnödvändig import. De brittiska och holländska regeringarna hotar redan med fullständig finansiell blockad mot Island, som då återigen får stora svårigheter att endast importera med hjälp av kontantbetalningar. Grannländerna får inte låta Island krossas och avfolkas under trycket av orimliga skuldbetalningar som den svenske riksdagmannen Carl B Hamilton kräver. [Denne bödel, som redan 2008 krävde att huvuden måste rulla på Island](#), kräver att Sverige drar tillbaka lånet till Island om islänningarna röstar nej.

Denna blodtörst som Carl B Hamilton tillsammans med de brittiska och holländska regeringarna uppvisar, har inget med ekonomiskt förnuft att göra. Det finns ingen som långsiktigt tjänar på att ta livet av sina grannländer, vare sig det gäller Island eller Lettland. För både Holland och Storbritannien vore förlusterna av att Island inte betalar relativt små. Det är en principfråga för hela det Brittiska imperiet. Om inte reglerna följs i det monetaristiska systemet kommer inte insättare utomlands vara skyddade. De skulle börja flytta hem sina pengar och det skulle vara slutet för Londons City's globala maktställning.

Island behöver LaRoucheplanen

För att kunna vinna behöver de kämpande isländarna helt nödvändigt också de vapen som finns i [LaRoucheplanen](#).

1) Kravet på att införa en banklagstiftning av Glass-Steagall-typ för att skilja bort spekuleringen från de samhällsnyttiga funktionerna i banksystemet, har Island redan delvis genomfört, eftersom Island genast sa nej till att ta på sig bankernas skulder motsvarande 10 gånger Islands BNP. De återöppnade isländska bankerna tillåts också enbart betjäna den inhemska ekonomin. En Glass-Steagall-lag är nödvändig för att göra det mycket tydligare, varför isländska staten inte skall stå för insättarnas förluster i Icesave och inte heller för andra kvardröjande och kommande spekulationsverksamheter.

2) Behovet att skydda husägarna genom LaRoucheplanens "Lag för skydd av hem och hus, och banker" (HBPA) behövs också för att inte människor skall tvingas flytta från ön pga låneskulder på sina bostäder.

Den förra regeringen tog på sig alla huslån från bankerna för att huslåntagarna inte skulle bli försvarslösa brickor på de internationella finansmarknaderna. Tyvärr skedde det till fulla värdet på huslånen trots de var tagna under bostadsbubblan före kraschen. Det gör att regeringen, för att se till att folket kan bo kvar på ön, kan, helt onödigtvis om man följt HBPA, tvingas ta på sig kostnaden för nedskrivning av dessa lån.

3) Det creditsystem som LaRoucheplanen innehåller är ett av de viktigaste vapnen mot den angloholländska kreditblockaden. Ett creditsystem skött av Islands nationalbank kan förse den inhemska ekonomin med alla de krediter som krävs för att hålla igång och expandera den reella ekonomin. Det är enbart för utrikeshandeln och import av investeringsvaror som landet behöver utländsk valuta genom solidaritetslån från andra länder.

4) För att slutgiltigt undkomma de blodtörstiga angloholländska monetära systemet behöver Island LaRoucheplanens fyrmaktsöverenskommelse för en ny rättvis ekonomisk världsordning. Det skulle innebära slutet på möjligheten för ett privatkontrollerat monetaristiskt system att genomföra blockader av krediter och nödvändiga insatsvaror.

LaRoucherörelsen i Danmark har därför uppmanat alla isländska ledamöter av Alltinget att stödja LaRocheplanen. Men den isländska och lettiska revolten mot det globala finanssystemet ställer också alla riksdagmän och parlamentariker i resten av världen att välja sida: [Livet med LaRoucheplanen, eller döden med det angloholländska monetära systemet.](#)

Ulf Sandmark

Läs också Lyndon LaRouches kommentar: "Brave Iceland" [här](#)